

at burde udtale Noget som helst, men da Udvalget erkjender, at saadanne Misligheder, som ere nævnte i Andragendet, og som jeg nu nærmere har udviklet, forekomme i høi Grad paa mange Steder, er det enigt om at indstille dette Andragende til den ærede Indenrigsministers nærmere Overveielse. Hermed har jeg gjenneगाaet de forskjellige Andragender, med Hensyn til hvilke der foreligger Indstillinger.

Casse: Blandt de foreliggende Andragender er der et enkelt, med Hensyn til hvilket jeg skal tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg skal imidlertid fatte mig i stor Korthed med Hensyn til dem. Det er Andragendet under Nr. 2 fra Vognmandsforeningen i Kjøbenhavn, som gaar ud paa at blive fritagen for den hidtil erlagte Hesteafgift. Der er Bemærkninger, som jeg rent kan forbigaa, men som jeg ellers vilde være kommen frem med, hvis ikke den ærede Ordfører havde kunnet intimere med en Bemærkning om, at han fra vedkommende Magistratskontor havde faaet nogle Oplysninger angaaende Stillingen med Hensyn til de forskjellige Afgifter, som saaledes have været erlagte, og navnlig med Hensyn til Jødsels- og Pleiestiftelsen, Oplysninger, som ganske vist have været af megen Betydning, fordi der ikke i det, der tidligere er kommet frem for Thinget, har været omtalt den fgl. Resolution af 17de Juni 1803, som, idet den sammensmelte de to Stiftelser, kom til at give forskjellige Bestemmelser af indgribende Betydning. Altsaa, jeg er dispenseret fra at komme ind paa Noget, der staa i Forbindelse med Berigtigelse af, hvad jeg ellers kunde have lyst til at anføre. Der er imidlertid et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ikke kan Andet end efter min fuldkomneste Overbevisning være enig med det ærede Udvalg, nemlig den Udtalelse, at der er Grund til at gjøre Forandring i den Afgift, som nu paahviler Vognmandsforeningen i Kjøbenhavn, og den ærede Ordfører har fremhævet, hvor vigtige de Grunde ere, som ganske vist tale derfor, og som ogsaa fra Andragernes Side ere paaberaaete. Det er den Omstændighed, at det er deres Næringsvei, hvoraf de betale Indkomstskat, og dernæst ogsaa, at det er en Byrde, som alene hviler paa Vognmændene her i Kjøbenhavn, medens derimod Vognmændene udenfor Boldene slet ikke kjende Noget til den. Jeg tror ikke, det behøver at antydes, hvilken Ubillighed der ligger i, at Vognmændene i Kjøbenhavn skulle være belastede med en Afgift som

den omhandlede, medens Vognmændene udenfor Boldene ikke have Noget med den at gjøre. Det er maaske forklarligt nok, hvorledes man i sin Tid er kommen til dette Resultat, et Resultat, som man nu maa kalde i høi Grad besynderligt, men som den Gang maaske ikke egnede sig til at faae dette Navn, fordi Forholdene nu have forandret sig fuldstændig med Hensyn til det Omfang, hvori Vognmændene udenfor Kjøbenhavn ere komne til at gribe ind i den Virksomhed, som netop udgjør Vognmændenes Virksomhed her i Kjøbenhavn. Altsaa der er i disse to Omstændigheder Meget, som taler stærkt for en Ophævelse af den Afgift, som paahviler Vognmændene; men jeg tør maaske ogsaa henlede Opmærksomheden paa en Lov, som har spillet en Rolle med Hensyn til Sagen, nemlig Loven af 1ste Mai 1851. Denne Lov, som angaar Ordningen af Postbefordringen i Kjøbenhavn, indeholder flere forskjellige Bestemmelser, som ganske naturligt ikke have nogen Interesse med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal, men som komme til at omhandle et Forhold, der viser, at man feiler, naar man antager, at Vognmændene nu ere stillede lige saa gunstig som tidligere. Idet denne Lov af 1ste Mai 1851 ophæver de hidtil bestaaende Laug, nemlig de to Vognmands-laug og Syrekubskelaug, gaar den over til at give Forskrifter, som paalagde de Vedkommende, der ville søge Borgerkab som Vognmænd, fremdeles at erlægge den omhandlede Afgift, og den indeholder tillige en Bestemmelse, som synes at vidne om, at der er en ikke ringe Grad af Ubillighed deri, thi de Vognmænd, som saaledes, nu da de egentlige Laug ere blevne hævede, søge Borgerkab, maa fremdeles betale denne Afgift, som skriver sig fra gammel Tid, uagtet der ved denne Lov af 1ste Mai 1851 paalægges dem ikke ringe Forpligtelser, saaledes blandt Andet, naar der er Spørgsmaal om Postvæsenets Interesser, naar Postvæsenet paa Grund af en særdeles stor Virksomhed skal bruge flere Heste, ligesom det ogsaa i Aldebrandstilsælde paaligger disse Vognmænd at stille Heste til Disposition. Dertil kommer endvidere den Omstændighed, at netop de Forhold, som tidligere vare til Fordel for Vognmændene og deres Enker, ere faldne bort efter denne Lov af 1ste Mai 1851. Tidligere havde nemlig Vognmændene Lodder i Vognmandsmarken, men disse toges bort ved Loven af 1ste Mai 1851, og Stillingen er derfor nu saaledes forandret, at der til det, som fra Udvalgets Side er blevet anført til Fordel for en Lempelse eller Gøstergivelse af denne